

1858**ROZPRZĄDZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ**

z dnia 27 grudnia 2001 r.

w sprawie udzielania pomocy medycznej osobom zatrzymanym przez Żandarmerię Wojskową.

Na podstawie art. 25 ust. 7 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych (Dz. U. Nr 123, poz. 1353 i Nr 154, poz. 1800) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) sposób i szczegółowe przypadki udzielania pomocy medycznej osobom zatrzymanym przez Żandarmerię Wojskową,
- 2) osoby udzielające pomocy medycznej, miejsce jej udzielania,
- 3) sposób odpłatności za udzieloną pomoc medyczną.

§ 2. 1. Pomocy medycznej osobie zatrzymanej przez Żandarmerię Wojskową, zwanej dalej „osobą zatrzymaną”, udziela się, jeżeli zachodzi uzasadniona obawa, że osoba ta znajduje się w stanie zagrażającym jej życiu lub zdrowiu.

2. Pomocy medycznej osobie zatrzymanej udziela się w szczególności, gdy osoba zatrzymana:

- 1) ma widoczne obrażenia ciała lub utraciła przytomność,

2) oświadcza, że cierpi na schorzenia wymagające stałego lub okresowego leczenia lub żąda udzielenia jej pomocy medycznej.

3. Pomocy medycznej udziela się również, gdy z posiadanych przez Żandarmerię Wojskową informacji lub okoliczności zatrzymania wynika, że osoba zatrzymana może być chora zakaźnie.

§ 3. Pomocy medycznej osobie zatrzymanej udziela się po dokonaniu przez Żandarmerię Wojskową niezbędnych czynności związanych z zatrzymaniem, chyba że zachodzą okoliczności określone w § 2 ust. 2 pkt 1.

§ 4. Pomocy medycznej osobie zatrzymanej można udzielić, jeśli wyrazi ona na nią zgodę. Zgoda taka nie jest wymagana, jeżeli stan zdrowia osoby zatrzymanej uniemożliwia złożenie przez nią oświadczenia w tym przedmiocie lub gdy wynika to z odrębnych przepisów.

§ 5. 1. Pomocy medycznej osobie zatrzymanej udziela się, z zastrzeżeniem ust. 2, na podstawie pisemnego wniosku żołnierza Żandarmerii Wojskowej dokonującego zatrzymania.

2. Jeżeli zachodzą okoliczności określone w § 2 ust. 2 pkt 1, wniosek żołnierza Żandarmerii Wojskowej,

o którym mowa w ust. 1, może być złożony w formie ustnej.

3. Każdy przypadek udzielenia pomocy medycznej osobie zatrzymanej żołnierz Żandarmerii Wojskowej dokumentuje w książce meldunków.

§ 6. 1. Pomocy medycznej osobie zatrzymanej udzielają lekarze jednostki wojskowej, izby zatrzymań lub właściwego zakładu opieki zdrowotnej położonego najbliższej miejsca zatrzymania.

2. Przewiezienie osoby zatrzymanej w celu udzielenia pomocy medycznej, z zastrzeżeniem ust. 3, zapewnia jednostka organizacyjna Żandarmerii Wojskowej.

3. Jeżeli stan zdrowia osoby zatrzymanej wskazuje na potrzebę użycia do jej przewiezienia specjalnego środka transportu sanitarnego, przewiezienia dokonuje się takim środkiem, a w szczególności środkiem pogotowia ratunkowego.

4. Po udzieleniu pomocy medycznej osobie zatrzymanej lekarz może wydać zaświadczenie lekarskie o istnieniu lub braku przeciwwskazań medycznych do zatrzymania.

5. W przypadku gdy osoba zatrzymana swoim zachowaniem uniemożliwia udzielenie pomocy medycznej, lekarz okoliczność tę odnotowuje w zaświadczeniu lekarskim, o którym mowa w ust. 4, a żołnierz Żandarmerii Wojskowej dokonujący zatrzymania — w książce meldunków.

§ 7. Jeżeli osoby, o których mowa w § 6 ust. 1, nie są w stanie udzielić wymaganej niezbędnej pomocy medycznej, osoba zatrzymana jest przewożona do najbliższego zakładu opieki zdrowotnej posiadającego możliwości udzielenia właściwej pomocy medycznej.

§ 8. Koszty pomocy medycznej są pokrywane przez właściwą dla osoby zatrzymanej kasę chorych, a w przypadku żołnierzy zasadniczej służby wojskowej, żołnierzy rezerwy odbywających ćwiczenia wojskowe oraz absolwentów wyższych uczelni wojskowych odbywających długotrwałe przeszkolenie wojskowe — przez macierzystą jednostkę wojskową.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2002 r.